

Tarık Tufan

—*Bir Adam Girdi
Şehre Koşarak*

Türk
Edebiyatı
—
Öykü

Tarık Tufan, 1973 yılında İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni tamamladıktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Felsefe bölümünde gerçekleştirdi. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000 yılında yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017), *Düşerken* (2018) ve *Kaybolan* (2020) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam ediyor. *Uzak İhtimal* filmiyle 2009 yılında İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013 yılında Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödüllerini kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

Bir Adam Girdi
Şehre Koşarak

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ve Sen Kuş Olur Gidersin
Hayal Meyal
Kraliçenin Pireleri
Şanzelize Dügün Salonu
Kaybolan
Beni Onlara Verme

BİR ADAM GİRDİ ŞEHRE KOŞARAK

Yazan: Tarık Tufan
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir Şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Profil Kitap / 2010

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Temmuz 2021 / ISBN 978-605-09-8532-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Adam Girdi Şehre Koşarak

Tarık Tufan

İlk Söz

Yakama yapışan cümleleri yazdım. Bir cümle insanın yakasına yapışır mı demeyin, yapışır.

Gördüklerimi, hatırladıklarımı, sayıkladıklarımı, unuttuğumu sandıklarımı, gözlerimi kapatır kapatmaz zihnime üşüşenleri yazdım.

Aklıma ilk geldikleri hâleriyle yazdım cümleleri.

Bir küçük gazete haberini, bir film sahnesini, yolda gördüğüm insanları yazdım.

Çoktan kabuk bağladığını düşündüğüm yaralarım vardı. Yanılmışım. Yazmaya başlayınca onlar da bir bir sızlamaya ve bazen de kanamaya başladı.

En çok tekrarladıklarım, en çok ihtiyaç duyduklarımdır. Bundan öte bir amacım yok.

ANNA

Biz her şeye, esirgeyen ve bağışlayan, çokça esirgeyen ve çokça bağışlayan, hep esirgeyen ve hep bağışlayan Rabbin adıyla başlayan adamlarız Anna.

Büyüçülerin, haramilerin, borsacıların, reklamcıların, korsanların, işgalcilerin, bankacıların elinden kurtulmamız da bundan.

Sanayi devriminde bile, karanlık, rutubetli, çok bağırışlı, çok nefessiz, çok sabahsız, çok aşksız, çok çiçeksiz, çok neşesiz, çok kitapsız bir fabrikada hayatta kaldık sırf bu yüzden.

Piyasaların hınçla dolu iniş çıkışlarına kalbimiz dayanıyor bir şekilde. Kalbimiz derken, ilk gençliğimiz, sakalımız, bir kasetin iki yüzüne de art arda kaydedip dinlediğimiz şarkımız diyorum aslında.

İşte böyle yaşıyoruz ve yaşamak da sana dair uzayıp giden bir özleme dönüşüyor.

İnsaf et Anna!

Gidelim buradan.

Senin masumiyetini, bilgelik zamanlarından kalma sırları, dünyanın bütün sabahlarını yanımıza alıp da gidelim.

Hesap etmeden, haritaya bakmadan gidelim.

Ölelim diyecektim az kalsın. Ölmeyelim. Hiç ölmeyelim Anna.

Sarılalım diyecektim az kalsın. İçimden böyle şeyler de geçiyor işte. Sarılalım, dudakların...

Tamam sustum.

Gitmek istemezsen bir şiir miktarı kadar otursak diyorum. Şiir kalsın istersen, sadece otursak. Oturmasan da olur benimle, sadece ellerimi tut. Ellerimi tutma dilersen sadece yüzüme bak. Yüzüme bak ama Anna, yüzüme bak. Gözlerime bak, gözlerimin içine bak.

Gözlerim biraz karanlık. İçinde cenkler, ayınlar, kesik damarlar, kapıları yumruklayışlar, cipralex'ler, Turgutlar, Edipler, Sezailer, siyahlar, beyazlar, uykusuzluklar, bitmeyen baş ağrıları, bildirilerin öfkesi, duvarlara uzun dalmışlıklar var.

Gözlerim biraz yorgun. İçinde bekleyişler, bekleyişler, bekleyişler, bekleyişler, bekleyişler, bekleyişler...

Bekleyişler Anna. Köylü çocukların parasız yatılı sonuçları mesela. Nişanlısı askerde kızlar, kız ölüm orucundaki baba, babası tersanede oğul, oğlu şizofren anne.

Hepsini sayamam gerçi, utançlarım da var. Ama geçecek hepsi, geçecek. Şifalı gözlerin her şeyi iyi edecek.

Gözlerimin içine bakmaktan korkma Anna.

Sen adımını attığın andan itibaren Hira dinginliğine dönüşecek ortalık.

Tanrı bizimle de konuşur belki.

“Şehrin en uzak ucundan bir adam koşarak geldi ve ‘Ey kavmim!’ dedi, ‘Bu elçilere uyun! Sizden hiçbir karşılık beklemeyen ve kendileri doğru yolda olan bu kimselere uyun!’

Yasin Suresi, 20-21

Benim kahramanım o adam. Şehrin öte ucundan kan ter içinde koşturup gelen adam. Kavmi elçileri yalanladığında, uğursuzlukla itham ettiğinde, zarar vermeye hazırlandığında koşarak gelen adam benim kahramanım.

Can havliyle koşturmasını hayal ediyorum. Elçilere zarar gelmesin diye, hakikate omuz vermek için koşturduğunu hayal ediyorum.

O adam bizim şehrimize de koşarak gelse diyorum bazen. Gelse ve yanımıza otursa. Bize hayatı anlatsa. İyilikten söz etse, gökyüzünden gelen kutlu sözleri hatırlatsa sabırla.

Bir çay ocağında otursak. Hani o oyunsuz olandan, hani o tabureleri olandan, hani o Fatih’te Malta’dakine benzer birinde. Otursak ve onu dinlesek. Terini silse, demli bir çay söylesek ve anlatmaya başlasa.

O adam bizim şehrimize de gelse.

Bütün kirlerimizden arındırsa bizi. Rahman’ı anlatsa. Bizden hiçbir karşılık beklemeyen mübarek Elçi’yi ve dostlarını. Haydar’ı, Kerrar’ın cenklerini, Sıddık’ın geniş yüreğini,

Hattab'ın ođlunun adaletini ve Zinnureyn'in utanma duygusunu.

Koşarak gelse. Biz tükenmeden, ruhumuzu tüketmeden önce gelse.

Telefona çıkan kadın, tekdüze, mekanik, bütün duygu salınımlarından arındırılmış bir tonlamayla cevap verdi:

“...Huzurevi. Buyrun!”

İnsanlığın varoluşuna, yaşama telaşına bir parça olsun güven katmak için gökyüzünden indirilmiş, huzur ve ev gibi iki kelimenin yanyana gelmesi, nasıl olur da böylesine irkiltici, soğuk bir dünyaya iter bizi.

Küçük bir ev ve biraz huzur.

Çok değil ama bir parça olsun huzur, hepimizin derin yaralarını iyileştirecekken, mültecilere özgü güvensizliklerle büyüyen yalnızlığımızı dindirecekken; o iki göksel kelime yanyana gelip, fitili çıkmış gömlek yakası gibi boynumuzu tahriş ediyor.

Çatlamış bir gözlük camı gibi, insanın göğsüne vurulmuş neşter gibi hayatı ortadan bölüveriyor. Ağaca musallat olmuş kemirgenler gibi hayatı inceltip, her geçen saat daha da kırılanlaştırıyor.

Telefonun karşı ucundaki kadının ısrarlı sesini duyuyorum tekrar.

Susuyorum.

Müsamerede okuduğu şiirin devamını unutmuş çocuk gibi şaşkın, gözleri bir kadının gözlerine kaymış ve tam gözlerini kaçırmaya niyetlenmişken çekememiş, öylece o kadının gözlerinde kalmış, o kadının gözlerinde şarap içmiş, sevişmiş,

domuz gütümüş, bir kadının gözlerinden girilebilecek ne kadar günah varsa oralara girmiş bir şeyh kadar kaygılı, içinden ölü bebek çıkan, rahmi kanayan, kalbi rahminden daha fazla kanayan, gözleri kalbinden daha da kanayan, her yanı kanayan bir esmer kadın kadar acıyla susuyorum.

Telefon kapandı.

Tanpınar'ın sesi, bir eski zaman şarkısı kadar naif, geçmişte kalan tüm iyi duyguları saran bir mendil kadar müşfik, mahallenin hüznüne karşılık naylon leğenler veren sokak satıcısı kadar hesapsız sesi, kulaklarıma doluyor;

“Bizim semt...” diye düşündü. Bütün bu çocukluğu bu caddede ile etrafındaki sokaklardan ona doğru geliyordu. “Bir mahallesi, bir evi, itiyatları, dostları olmak, onlarla beraber yaşamak ve onların içinde ölmek...” Kendisine gelecek günleri için hazırladığı bu hayat çerçevesi içine yerleşemedi. Zaten hiçbir düşüncesinde devam edemiyordu.

“Kapanış nedeniyle zararına satışlar!”

Soğuk, yakamdan sızıp göğsüme tırnaklarını geçirmeye başladığında, uzun zamandır ertelediğim palto alma işini halletmek için yola koyuldum.

Karşımda duran mağazanın camında büyük harflerle aynen böyle yazıyordu. Kapanış nedeniyle zararına satışlar.

Paltoların üzerine yine büyükçe yazılmış fiyatlar, yüksek sesle ihtiyaç sahiplerini çağırırken, bir adım daha ileri gidemeden, vitrinin önünde öylece beklemeye başladım. Bir anlık duraklamanın ardından geri döndüm.

Soğuk, yüz bulunca daha da şımarıklaşıp vücudumun her yanını tırmalamaya başlıyor.

Kapanış nedeniyle zararına satışlar!

Bir cenaze evinde iş konuşmanın umursamazlığı, yurtlarından sürülmüş yerlilerin topraklarına konmanın fırsatçılığı gibi geliyor bu mağazadan alışveriş yapmak.

Yapamıyorum.

Başkasının ölümüne tanıklık etmenin zorluğu, gerçekte kendi ölümüne dair mutlak bir delille karşılaşmanın zorluğundan başka nedir?

Ölüme gözyaşı dökmenin derecesi, ölümün kendi benliğine yakınlaşma derecesi kadardır. Bu yüzden en çok kendi benliğimize yakınlaşan varlıkların ölümüne ağlıyor insan.

Ölüm merasimlerine güneş gözlükleriyle katılmanın gü-

lünçlüğü geldi aklıma.

Gülünçlük dedim affedin. Ciddiyeti diyelim dilerseniz. Bir cenaze merasimine katılmanın güneş gözlüklü ciddiyeti.

Varsayalım ki, ölümü görmezden gelen insanların hiçbiri ölmez. Böyle varsayalım olsun bitsin.

Paltoyu daha sonra alacağım. Avuçlarımı sıkıca kapatıp, ellerimi ceplerime tıktırıyorum.

Bir gün, yani üşümem geçtiğinde, yani soğuk yakamı bırakıp başka aylaklara musallat olduğunda, bedenimi ruhumdan soyup yürüyeceğim.

Öylesine çırılçıplak.

Şu mağaza kapanmasaydı, iyiydi...

Otobüs birazdan hareket edecek.

Bütün bakışlarda karanlık boşluklar büyüdükçe büyüyor. Otobüs hareket ettikten sonra, inmek için kendi durağımızı bekleyeceğiz.

Kendi durağımızda bizi bekleyen aşklarımıza, ölüm haberlerimize, ateşte bekleyen yemeklerimize, ödenmemiş faturalarımıza, tespih çeken annemize, yarım kalan intiharlarımıza döneceğiz.

Kendi durağımızda yarım kalan duamıza, yarım kalan uykumuza, yarım kalan masalımıza, yarım kalan kavgamıza döneceğiz.

Az sevilmişliklerimize, bilinmemişliklerimize, saklanamamışlıklarımıza döneceğiz.

Yoksulluğumuza, gizli yamalarımıza, sefer taşı utangaçlığımıza, paçası sarkan pantolonumuza, üç numara saçlarımızıza döneceğiz otobüs durunca.

Sevgiliyle gözden ırak bir yerde oturamamanın sancısıyla dönüp durmalarımıza...

Pek çok kişi ceplerinden, çantalarından çıkardıkları müzikçalarının, radyoların, cep telefonlarının kulaklıklarını aceleyle kulaklarına geçiriyor.

Böylece aramızdan ayrılıveriyorlar. Artık yüksek müzikten başka hiçbir şeyi duymayacaklar. Kulaklarında büyüyen gürültüye tutunup, her şeyi dışarıda, sessizlikte, geride bırakacaklar.

Kulaklıklarını takıyorlar ve kaçıyorlar.

Bir gürültünün, varoluşumuzu kalabalıklaştıran ve fakat kalabalıklaştırdıkça da ezen, küçülten, inciten, yoksullaştıran, sessizleştiren döngüsüne teslim oluyorlar.

Kulaklıklar ruhlarımızı uzaklaştırıyor birbirinden.

İç çekenleri duymayacaklar, öksürenleri, içli içli ağlayanları duymayacaklar mesela. Bir otobüsün içinde karanlık boşlukları delen en insancıl, en kısık seslerimizi duymayacaklar artık.

Bir işçinin tutmayan hesaplarını kendi kendine tekrar edip, sayıklamalarını duymayacaklar. Bu şehri duymayacaklar, bu şehrin gökyüzünü de.

Tanrım, bir projem yok!
Az önce fark ettim, tek bir projem bile yok.

“Gidelim buradan.

Senin masumiyetini, bilgelik zamanlarından kalma sırları, dünyanın bütün sabahlarını yanımıza alıp da gidelim.”

Tarık Tufan yüreğimize ve zihnimize dokunan kelimelerle şehirde akıp giden hayatı anlatıyor; aşka inananların, yorgun düşenlerin, geride kalanların, kırılğan ruhların hikâyelerinden söz ediyor.

Acısı dinmeyen yaralara karşı iyiliğin, gökyüzünden gelen kutlu sözlerin, merhametin tesellisini hatırlatıyor.

Bir romancının şehre, hayata, insanlara bakarken tuttuğu, çarpıcı ve bir o kadar da kalbe dokunan notlar.

Tükenmeden ve ruhumuzu tüketmeden, kalbimizi arındıracak sözlerin peşine düşen güçlü bir anlatı.

“Yavaşça dokun yaralarırma.

Yavaşça.

Annesi dün ölmüş çocuklara dokunurcasına şefkatle.

Bin yıllık mushafın sayfalarına nasıl dokunursa insan, öyle dokun.”

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 27

Serifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8532-0

9 786050 985320

Doğan
Kitap